

Rapport från ICM, 10-14 december 2008, Irland

I början av december fick vi, Ingrid Olsson och Josefin Lindgren, möjligheten att med hjälp av fondmedel från Folke Bernadottes Minnesfond resa till Irland för att representera Internationella Arbetslag (IAL) på det årliga ICM-mötet. ICM är det högsta beslutfattande organet inom fredsorganisationen Service Civil International (SCI), utav vilken IAL är en branschorganisation och därav är det ett viktigt möte för oss att närvara vid.

Våra förhoppningar innan resan var dels att lära känna de andra grenarna och deras representanter bättre även om fokus låg på att få vara en del av den apparaten som fattar de viktigaste besluten för den rörelsen som vi är engagerade i. Innan avfärden hade vi blivit pumpade med information om vad som komma skulle och läst oändliga buntar med papper som relaterade till dagordningen, allt för att vara så förberedda som möjligt och kunna delta i diskussionerna på bästa sett. Det vi inte hade kunnat föreställa oss var vilken inspiration till vidare engagemang och känsla av samhörighet vi skulle få.

Årets ICM-möte var det 69:onde i ordningen och totalt var vi cirka 40 deltagare med delegater och observatörer från 27 olika nationer och fyra olika världsdelar. Till följd av att mötet detta år hölls på Irland var en majoritet av representanterna från Europeiska länder men det fanns även representanter från Asien, Nordamerika och Afrika. Tillsammans spenderade vi fyra intensiva heldagar med möte, frivilliga seminarier och gruppdiskussioner, sång och dans samt många givande samtal. Själva platsen för mötet var ett centrum för fred vid namn "Glencree centre of peace and reconciliation" beläget cirka två och en halv mil söder om Dublin uppe i "Wicklow Mountains". Naturen som omgav oss av hjärtnipande vacker och det var oerhört spännande för oss att få veta mer om centrumets verksamhet då arbetet för fred är centralt för våran organisation. Det kunde med andra ord inte ha varit bättre.

En stor del av tiden ägnades åt just själva mötet och efter fyra dagar kändes det som om man sprungit ett maraton. Från tidig morgon tills middagsdags var vi alla samlade i samma lilla rum dag efter dag för att diskutera de frågor som var på tapeten detta år. För IAL som organisation var det en stor tillgång att kunna skicka två representanter, dels för att det känns viktigt att ha representanter på plats då vi är en ganska liten gren men ändå vill kunna vara med och påverka besluten. Men också för att vi nu är ytterligare två aktiva medlemmar med förbättrade kunskaper

om och insikt i SCI och hur hela den apparaten fungerar. Eftersom vi var två representanter kunde vi dessutom delta i flera av de seminarier och gruppdiskussioner som ägde rum kvällstid och på så sätt öka vårt inflytande i SCI.

Det formella mötet tog såklart upp en stor del av den totala tiden då det fanns många frågor på dagordningen att diskutera under ett begränsat antal dagar. Mötet var fruktfullt och många intressanta frågor inför framtiden kom fram genom diskussionerna. Men för vår del var inte bara det formella mötet värdefullt utan även de informella mötena såsom fikarasterna och de mer avslappnade diskussionerna kvällstid. Det var då det största utbytet de olika grenarna emellan ägde rum och det fanns tid för frågor som: Hur gör ni för att engagera nya volontärer i erat land? Hur utbildar ni era lägerledare? Dessa samtal med representanter från andra länder var oerhört givande då vi snabbt upptäckte att alla grenar mer eller mindre tampades med samma problem i grunden även om de fick sin specifika karaktär beroende på den lokala kontexten. Vi kunde dessutom lära oss väldigt mycket om de andra volontärernas lokala kontext och på så sätt få en unik insikt i hur det är att vara ung och engagerad i ett annat land.

Trots att det som sagt fanns många olikheter var ändå det mest slående likheterna i vårt arbete vilket sannerligen bidrog till en känsla av att man deltar i ett större sammanhang. Det är en fantastisk upplevelse att se att det arbetet man gör hemma och faktiskt offrar väldigt mycket tid för berör så många andra människor. Ibland känns allt det man gör ganska så fjuttigt och inte varje dag så meningsfullt men insikten om att vi runt om i världen är så många som gör samma saker får en verkligen att känna en helt ny känsla av samhörighet och meningsfullhet.

Tack för att vi fick den chansen att uppleva detta!